

Flori de erin

REVISTĂ FEMENINĂ

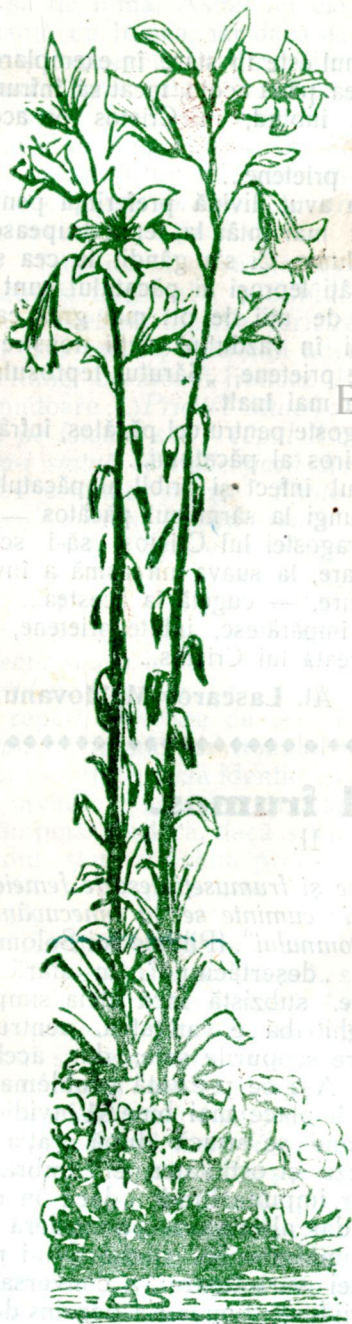
Anul IV.

Nr. 8.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CUPRINSUL :

Sărutul leprosului	— — —	Al. Lascarov Moldovanu
Sexul frumos	— — —	Pr. Căp. Dr. T. Potcaș
Aparițiunile din Lourdes	— — —	Dr. Clara Iancu
În așteptare	— — —	Zaharia Teșculea
Frumoasă ești, o, Țară	— — —	Petre Duflu
Frățietatea	— — —	Dr. Ilie Dăianu
Cântec de Heruvimi	— — —	V. Flureaș
Cum mor florile	— — —	E. Ar. Zaharia
Imi umple gândul de bine	— — —	Otilia Meseșan
Prietenia, colier de perle	— — —	Myriam
Sf. Margareta Alacoque	— — —	Prof. I. Vultur
Marginale	— — —	Tincuța Murguleț
Cronică		
Viața	— — —	Sabin G. Truția
Bibliografie		
Poșta Administrației		

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA : ȘIMLEUL-SILVANIEI

FLORI DE CRIN

REVISTA FEMENINA

NIHIL SINE DEO

REDACTOR RESPONSABIL :
P. TEOFIL A. BĂLIBANU

LĂUDAT SĂ FIE ISUS

„Flori creștine“.

»Sărutul leprosului«.

Ai auzit, de sigur, prietene, de „Sărutul leprosului“, — cum, de altfel, am auzit și eu.

Insemnează sărutul pe care cineva îl dă unui lepros, pe ranele sale.

Dar, prietene, tot așa de sigur este că nu știi ce însemnează aceasta.

Pentru că, mai întâi, nu ai văzut un lepros.

Să mergem, așadar, mai întâi să-l vedem.

E un om, căruia-i putrezește carnea pe el. E un cadavru viu.

Se fac șanțuri de putreziciune pe mâini, pe picioare, pe față, peste tot — și cade carnea, cum ar cădea coaja de pe-un copac, lăsând să se vadă ciolanii și sgârbiurile goale.

Dacă boala se urcă la față, macină nasul, lăsând pe om cu niște gauri oribile, — dar când se urcă la ochi, e mai groaznic ca oriunde. Incepe să mănânce globul ochilor, apoi carnea de prinprejur, până ce în locul ochilor rămân două peștere negre, în care poți băga pumnul.

Și cu toate acestea, omul nu moare, — ci își duce așa, osânda.

Dar, prietene, toate aceste înfățișări oribile sunt totuși de mică însemnătate, pe lângă altceva, care le întrece cu mult, — dacă poate fi închipuit ceva mai oribil.

Este mirosul pe care leprosul îl răspândește, ca o otravă puternică, în jurul lui.

Cei mai mulți care vin în atingere cu un lepros, leșină, numai cât aspiră aprigul, drăcescul miros al putreziciunii leproase.

În vechimea palestiniană, leproșii erau scoși din cetate, — ținuți departe, fiind considerați ca poserați de demon.

Inchipește-ți, prietene, acuma, ce însemnează „Sărutul leprosului“ ?!

Cugetă numai, — și vei simți toată ființa ta ridicându-se aspru, ca într'o protestare, ca într'o apărare împotriva morții...

Și ți-le spun acestea, iubite prietene, ca să adaog de îndată că, dacă a fost vreodată cineva care a sărutat cu dragoste, aceste rane, acela a fost un creștin, nimeni altul de cât un creștin...

Și, puterea lui, a venit mai întâi din aceia că însuși Mântuitorul lumii a chemat la sine pe leproși, cel întâi... El i-a vindecat, iubindu-i...

Apoi, singur creștinul este în stare, în exemplarele de elită, să ducă dragostea până acolo, încât să înfrunte ucigătoarea miazma, — iubind, în Cristos pe acela care suferă...

Dar mai este ceva, prietene...

Când Mântuitorul a avut divină preferință pentru leproși, El nu s'a gândit mai întâi la lepra trupească. Puțini sunt leproșii din lume. Ci s'a gândit la cea suflătoare, la păcat. O, câți leproși ai păcatului sunt în lume — și ce miazmă, de mii de ori mai grea ca a leprosului, răspândesc ei în văzduhul vieții noastre!...

Și — atunci, iubite prietene, „Sărutul leprosului“ e ceva mai mult, și ceva mai înalt...

El însemnează dragoste pentru cel păcătos, înfrângând eroic groaznicul miros al păcatului...

Să treci prin puroiul infect și oribil al păcatului, biruindu-te, — ca să ajungi la sârmanul păcătos — și sărutându-l cu buzele dragostei lui Cristos, să-l scoți din infecția rău mirositoare, la suava mireasmă a învățătorei mântuitoare, singure, — cugetă la acestea...

Privilegiul acesta împăralesc, iubite prietene, ne revine nouă, celor din ceata lui Cristos...

Al. Lascarov-Moldovanu.

Sexul frumos.

II.

„Păceri mincinoase și frumuseți deșarte femeiești nu sunt întru tine, femeia cuminte se va binecuvânta; iar ea să laude frica Domnului“ (Pildele lui Solomon XXX. 30). În cuvântul „deșertăciune“, în afară de noțiunea debilității etice, subzistă încă ideea simplității și caducității. Neghioabă e vanitatea, pentru că sacrifică prea mult spre scopurile sale, dar acelea totuși nu le realizează. Așa se prezintă problema și în față cu lumea, căreia îi place mai bine să invidieze decât să admire. Iar cine se apucă după grația ei, acela trebuie să tolereze și ostilitatea ei. Imbrăcăminte luxuoasă desigur impune lumii, dacă în dos observă bogăție mare, dar altminteri o consideră de chiteală scenică și numai ironiza o știe. Nu-i mai bună soarta fizionomiei surizătoare, a conversației duioase și nici a manierei fine; lumea s'a deprins deja, ca toate acestea să le primească drept monedă falsă și tot cu aceiași monedă să le retribue. Partea cea

mai mare a păpușilor de modă în adevăr caută senzația, fără ca însă ele să devie faimoase, căci împreună cu catrafusele lor, nimeni nu le consideră demne de atenție.

Cine vrea să se valideze cuvenit în viață, acelui nu-i este permis să se atingă de aparența scăpărătoare, căci lumea pe aceasta o cunoaște foarte bine, doar și ea însăși e pur aparență. Ci acela trebuie să se sprijine pe adevărul pe care lumea are să-l respecte, fiindcă nu ea dispune de acela. Iar despre adevăr să vorbească îmbrăcămintea femeii; ea să nu se impozoneze peste starea-i socială și averea sa; *îmbrăcămintea ce-i compete, cuviincioasă, mai bine modestă decât exagerată, este cel mai bun bilet de recomandare în fața fiecărui om cinstit*; după plăcerea altora poate nici nu se dorește. Adevărată să-i fie vorba și conduita; din inima ei să purceadă toate, dar, firește, să aibă grijă de aceea, ca și inima ei să fie bună. Astfel femeia cât mai repede va lega alianță cu lumea, iar dacă ea nu va străluci în aceea, totuși respect o va împrejmu. Un pic de dispreț pentru lume este cel mai bun remediu la aceea, ca în față cu ea să obținem autoritatea necesară, — fiindcă ea disprețuește din adâncul sufletului său pe sclavii săi proprii. Autoritatea e ca umbra: fuge dela cine o gonește; și urmărește pe acela cărui nicidecum nu-i pasă de ea.

Neghioabă e vanitatea, pentru că nu găsește ce caută, și neghioabă e dublu, pentru că își sacrifică bunul real pe himere, fericirea inimii sale și a familiei sale pentru aparența ademenitoare a splendoarei în lume. Scriitorul francez Pelletan enarează scena următoare: „*Priviți! Muierea tânără, frumoasă, a căzut pe fotoliul său; capul îl apleacă în palmă și pe fața-i statuă se evidențiază durerea cea mai profundă. Oare pentru ce plânge? Poate moartea i-a răpit copilul, sau dela bursă a sosit faima calamității? Nici vorbă despre asta. Soțul ei a refuzat să-i cumpere o bijuterie și acum jefuită de triumful sperat la balul apropiat, se cugetă chiar la o altă damă, care-i mult mai fericită decât dânsa... Dar ea va primi bijuteria aceea! Spune solemn și joară pe asta... Și de fapt o și primește; dar prețul aceleia cine l-a achitat care?*” Acest tablou mic se repetă milioane de ori. Dacă vanitatea s'a vârit odată în inimă, servitoarea, muncitoarea, dama elegantă, o torturează identic cu pretențiile-i impaciente, cu invidie și gelozie, cu mânie și durere; iar dacă întâmpină piedecă, dacă speranța-i devine iluzorie — mediul său va achita prețul a toate. Cumplită turburătoare de pace este vanitatea, egal în inimă și în familie.

Femeia vanitoasă este biciul acelor ființe, pe cari ea exclusiv ar trebui să le iubească. Soarele răsăritor, către care Sfânta Scriptură aseamănă frumusețea femeii bune, mai întâi în apropierea sa ar trebui să răspândească lumină și căldură, adică *în sânul familiei sale*. Ei bine; dar, la frumusețea aceasta, nu este suficientă *fața pudrată, părul ondulat și uns cu miresme, ori fusta fășăitoare*. La frumusețea asta se necesită *inimă, care știe să iubească și să sufere; mână, care se învârtă în preajma casei și căminul il face plăcut pe seama fiecărui membru al familiei; limbă, pe care o guvernează și comandă prudența, bunătatea inimii și care știe să tacă la timp oportun. Asta este frumusețea veritabilă a femeii. Și adevărata-i glorie este, dacă: „Crescutu-și-a fiii săi, și s'au îmbogățit, și bărbatul ei o a laudat pe ea”. (Pildele: XXXI.*

28). Iar dacă gloria aceasta o va elupta în apropierea sa, acelaș lucru îi va fi menit și în sfera socială mai îndepărtată — întrucât asta poate posedă încă valoare cu privire la ea — și nu trebuie să se angajeze pentru ea în serviciul inferior al lumii.

Neghioabă e vanitatea în fine și pentru aceea, fiindcă obiectul ei este trecător și disparent. Scurtă e viața și faza de înflorire a frumuseții corporale este încă mai scurtă. Și dacă cineva ar și realiza pe timp scurt fiecare poftă a vanității sale — după înflorire urmează repede ofilirea; lumea în curând își lua ochii de pe ea și aceia îi va îndrepta spre altele, iar va ei îi aduce la cunoștință că termenul său a expirat. Dar pe când avantajele externe le consumă ofilirea, pasiunea inimii nu vestezește, ci viează mai departe ca dăunătoare eroare morală și ca stricătoarea păcii interne. Înșelătoare este afabilitatea și deșartă frumusețea; numai femeia temătoare de Domnul e laudabilă. Se merită, deci, să se ostenească atât pentru aparența ce se destramă de azi pe mâine, deși există și așa frumusețe, pe care putem s'o cumpărăm mai ieftin și o putem conserva pe amurgul vieții noastre, *fiindcă este eternă*.

Despre frumusețea aceasta vom discuta în proximalul număr al revistei „Flori de crin”.

Pr. Căpitan Dr. Potcaș.

Aparițiunile din Lourdes și halucinația *)

Unii dintre adversarii aparițiilor din Lourdes, au susținut că dacă Bernadetta Soubirous nu e o înșelătoare, ce jacă teatru pentru a-și atrage titlul de sântă, atunci desigur este ea însăși victima unei halucinații. Astfel mica și ignorantă păstorită din Pirinei, blânda copilă cu nervii liniștiți, a cărei evlavie în epoca viziunilor cerești nu era superioară aceleia a copiilor vin vârsta ei, a fost acuzată ca suferind de exaltare religioasă, de autosugestie, de halucinație isterică.

Cunoscând evenimentele dela Massabielle, a studia halucinația în caracterele sale particulare, însemnează a ne da seama de eroarea grosolană, de vădita reavoință a acelor cari, fie din necunoașterea lucrurilor, fie din încăpăținarea caracteristică ateului, au refuzat a se pleca în fața revelației divine, căci între viziunile Bernadettei și trăsăturile fundamentale ale halucinației deosebirile sunt evidente.

Se știe că pentru a se produce, halucinația presupune existența unor anumite condiții, a unor agenți fizici, ea nu se naște decât când împrejurările sunt aceleași, — or, cu totul independente de astfel de condiții sunt viziunile Bernadettei. Singură, sau în prezența alor douăzeci de mii de spectatori, îngemănată sau mergând, seara, la amiază, sau în zori, în 18 rânduri, împrejurările ordinare variind, fetița Soubirous a avut nespusa fericire de a privi pe Maica Domnului. Dar ce e mai mult, chiar când împrejurările sunt identice, viziunile nu există la Bernadetta.

Despre întâmplările miraculoase dela groță, umila copilă a păstrat toată viața — contrar halucinațiilor cari nu-și reamintesc decât cu totul vag și neprecis formele pe cari le-au văzut — o imagine

*) După: Georges Bertrin: Histoire critique des événements de Lourdes. Paris. 1912.

exactă până în cele mai mici amănunte. Fizionomia, îmbrăcămintea, detalii ca lungimea vălului de pe cap, culoarea, mărimea boabelor rozariului, toate le-a descris Bernadeta de mii de ori cu cea mai minunată precizie.

O deosebire esențială între halucinați și Bernadeta în timpul viziunilor sale, e faptul că cei dintâi, tot timpul cât durează halucinația, sunt complect absorbiți, toate facultățile lor sunt sub acțiunea unică a ideii obsedante. Mișcările lor sunt reflexe, automate, ei fiind în imposibilitate de a judeca, de a se controla; însă, mica păstorită, în prezența Arătării, vorbește tovarășelor sale, întinde lumânarea-i stinsă de vânt spre a o aprinde, persoanei celei mai apropiate, stropește cu apa sfințită ce i-o întinde una dintre însoțitoarele sale, pe „Doamna cea frumoasă” și înfârșit când Apariția o îndeamnă să bea apă din isvor e nedumerită, se îndreaptă spre râul Gav, se întoarce apoi, șovăiește, caută pentruca în cele din urmă să descopere firisorul de apă ce a devenit isvorul vindecărilor minunate. Caracteristică, pentru aceste arătări supranaturale, este această dublă personalitate dăruită Bernadetei, exclusă însă în halucinația.

Din punct de vedere al spiritului, halucinație înjosește pe victimă, pe când viziunile ei o înalță pe mica Soubirous și o înobilă și aceasta cu privire nu numai la inteligență, dar și la caracterul și întreaga ei ființă. Toți medicii neurologi cari considerau aparițiunile drept halucinații, au susținut că Bernadeta va deveni negreșit nebună — or acest lucru nu s'a întâmplat, spiritul ei rămânând în perfect echilibru.

Viziunile copilei Soubirous, în vădit contrast cu cele ale halucinațiilor, au fost fecunde, creatoare. În timp ce halucinații nu pot decât să combine elemente vechi deja existente în memoria lor, spunând cuvinte de neînțeles sau cari dau un ansamblu incoerent, viziunile Bernadetei confirmă adevăruri de credință — pe cari ea în simplitatea ei nu le cunoaște — ca dogma conceperii nepătate a Preasfintei Fecioare. O eclatantă dovadă, că mica păstorită nu mai auzise niciodată vorbele prin care „Doamna dela grotă” își spunea înfârșit numele, este faptul că, ajungând la parohul Peyramale, după ce pe drum dela grotă le repetase mereu, își exprimă îndoiala dacă aceea pe care o văzuse ea, era cu adevărat Maica cea Sfântă. Or aceste cuvinte „Je suis l'Immaculée Conception” (Eu sunt Neprihănită Zemislire) nu erau decât ecoul divin al definiției făcute de Papă în 1854 și consacrand-o Preasfânta Fecioară „consacra în acelaș timp autoritatea care o proclamase (definiția) și învățătura sa infailibilă”. Și Bernadeta „descoperea astfel fără a o ști o armă nouă pentru apologetică contemporană”.*)

În acelaș timp, neștiutoarea copilă, descoperirea un nou tip de Madonă: Madona de Lourdes, cea cu rozariul pe brațe; adevărata descoperire, căci nicăiri unde trăise, nu văzuse vre-o statuie ca aceia pe care o descria. Madona aceasta, executată mai târziu în marmoră de profesorul de sculptură dela Școala de arte frumoase din Lyon, Fabisch, deși e frumoasă, nu redă în mod fidel imaginea pe care toată viața o păstrase vie Bernadeta, așa încât dânsa văzând-o exclamă: „E frumos, dar nu e ea. O! nu: diferența e ca dela cer la pământ”. Privirea, expresia feței arătau însă în mod admirabil, ceea ce poate graiul plebeian al Bernadetei nu reușia să exprime și aceasta nu putea

fi, decât imaginea realei Aparițiuni cerești. Iată ce spunea artistul Fabisch: „Eu n'am văzut niciodată ceva atât de frumos, ca atunci când am întreat-o cum era Sfânta Fecioară, când a spus: „Eu sunt Neprihănită Zemislire”. Ea s'a ridicat cu o mare simplitate și-a împreunat mâinile și și-a ridicat ochii la cer. Dar nici Fra Angelico, nici Pérugin, nici Rafael n'au făcut niciodată ceva așa de suav și în acelaș timp așa de profund ca și privirea acestei fete, așa de simple, așa de naive”. Și altădată acelaș artist scria: „Nu voi uita cât voi trăi, această încântătoare expresie. Eu am văzut în Italia și în alte părți, capod'operele marilor meșteri (artiști), a acelor cari au excelat în a reda elanurile iubirii divine și ale extazului; în nici una dintre ele, n'am găsit atâta suavitate și încântare; și de fiecare dată când am cerut Bernadetei această poză, întotdeauna aceeaș expresie a venit să schimbe, să ilumineze, să transfigureze acest cap”. Și înfârșit: „Bernadeta mi-a arătat încăodată cum privia Sfânta Fecioară, când a zis: Eu sunt Neprihănită Zemislire” (spun) sincer, îți vine să plângi de emoție”. Lăsăm fără comentariu mărturia sculptorului Fabisch.

Că viziunile copilei din Pirinei n'au fost halucinații o dovedește cu prisosință isvorul celebru din Lourdes, Că acest isvor a fost invizibil înainte de a-l descoperi Bernadeta, o arătau, alături de adversarii aparițiunilor, ziarele locale din acel timp, cari refuzau a admite existența unui isvor în grotă Massabielle, unde, spuneau ei — și cu drept cuvânt nu s'a pomenit niciodată vre-un fir cât de neînsemnat de apă. Deci ea, Bernadeta, a descoperit isvorul miraculos și aceasta n'a putut-o face decât sub inspirația divinei Arătări.

Înfârșit o altă dovadă că fetița Soubirous nu era o halucinată, este faptul petrecut în cursul arătării din 7 Aprilie 1858: flacăra lumânării aprinse pe care o ținea în mâna dreaptă, a atins timp de un sfert de oră mâna ei stângă lăsând-o, cu toate acestea, intactă, fără cea mai neînsemnată urmă de arsură. Stările nervoase, halucinația, se poate întâmpla să producă insensibilitatea, dar nu apără țesăturile de distrugere.

După cele spuse, închei cu cuvintele doctorului Vergez, eminentul profesor dela Facultatea de medicină din Montpellier: „Întrebat despre ceea ce am văzut la Lourdes, pot să răspund: Prin examinarea faptelor celor mai autentice, puse de-asupra puterii științei și a artei, eu am văzut, eu am atins opera dumnezeiască, miracolul”.

Dr. Clara Iancu.

In așteptare.

*Ploaia cade rece, deasă,
și pe uliți țipă vântul
noaptea neagră, de mătășă
stăpânește-acum pământul.*

*Rar câte-un lătrăt de câine,
somonros, se mai aude
din jirezi de pae ude
dus cu gândul pe la pâine...*

*Eu de-un ceas — poate mai bine
o aștept în ploaia deasă...
dar, cum văd, ea nu mai vine
și mă'ndrept încet spre casă...*

Zaharia Teșculă.

*) Op. cit. pag. 64.

Frumoasă ești, o, Țară!

Frumoasă ești, o, Țară,
In măiestrita-ți iie
Cu flori albastre, roșii
Și galbene — o mie!...
De-aceea tot străinul
Stă 'n loc, pe aci când trece;
Robit de-a ta frumsețe
Nu-i vine să mai plece.

Frumoasă ești, o Țară,
Cu scumpa-ți cingătoare
De spice aurite
Ce strălucesc la soare!
De-aceea toți vecinii
(Cel Sfânt mi-i osândească!)
Ți-au pus, vai nu odată,
Gând rău... să te răpească.

Frumoasă ești, o, Țară,
Și mult bogat în toate!
De aceea și Românul
De-al tău drag nu mai poate;
Cu-o lume el lupta-s'ar
Și ar muri mai bine,
Decât să mi-te vadă
Căzând pe mâini streine.

P. DULFU.

Frățietatea

De: ALEXANDRU REMÉNYIK.

„— Frate, frate, frățioare...“
E cel mai scump cuvânt sub soare
Când înțelesu-i crește peste a sângelui hotară
Și mai bogat se'ntoarce acasă iară,
Incărcat de suflet și de dar,
Sfîntînd al sângelui hotar.

„— Frate, frate, frățioare...“
E cel mai sfânt cuvânt sub soare...“
Când pot grăii așa cu cineva,
Și nu-i mai zic „Amice Dumneata...“
E pentru mine o dulce fericire,
Ce crește-n pieptu-mi pace și iubire.

— „Frate, frate, frățioare...“
E ca roua-n câmp, pe floare,
E ca mireazma de pierseci înfloriți,
E ca nădejdea celor ce doriți...

Frate și frățietate —
Vis egal cu libertate,
Liber sbor spre egalitate...
S'a zdrobit de atâtea ori,
Prin mii de piedici și vâltori,
Atâta roadă doar ne mai rămase,
Ca o sfântă moaște și ereditate!...

Am credință tare și nesdruncinată,
Că nu mă-nșală un vis ca altă dată,
Când „concețafeni“, „tovarăși“ și „colegi“,
Trăiau în cuprinsul aceluiași legi,
Ca un nou cuvânt acuma în lume străbate,
Semn de mântuire: Frăție și frate!

In românește de:
ILIE DĂIANU.

Cântece de Heruvimi.

In zarea nopții.

Am adunat în zarea dimineții
atâta rouă albă de pe flori,
am strecurat-o-apoi de-atâtea ori
și într'un vas am pus-o, leac vieții.

Cum beau din ea, simțesc cum reci fiori
'mi 'nvăluie gândirea; ah... poezi...
acoperiți de valurile ceții,
sărmanii cântăreți, cu gându'n nori.

Iată-l a răsărit ca o paiată,
privește 'nlăcrimat întreg pământul;
de groaza lui, s'a potolit și vântul...

Doar un cocoș betea, în dimineață,
mai dă onorul capului de aur,
cu limbi de foc și ghiare de balaur...

Ruga fecioarei.

Ridică-mă Isuse al meu, din tină
și din păcatul ce mă încunjoară,
oh!... nu lăsa ca sufletu-mi să moară,
când pacea Ta, adâncă-i și senină!

Vrășmașul meu, alungă-l și-l doboară,
In ochii mei trimite iar lumină;
nu mă lăsa să pribegesc străină,
să cad în valul de odinioară!...

Coboară Tu, privirea Ta spre mine,
să văd, din ceruri, darul sfânt, cum vine
ca să-mi unească sufletul, cu 'naltul...

Da!.. gândul meu, atunci, va fi attul;
Vieța-mi va părea o sărbătoare,
In care sufletul, e veșnic floare...

Vieță, părere...

N'am fost lipsit oricând de orice vreme,
De orice cânt, de orice basm, din satul
în care și-a dus moșul meu vâleatul;
vieța lui, a fost ca o părere...

Egali vor fi: țiganul și'mpăratul
în neclintit'a lumii grea tăcere
când amândoi, vor sta pe lăcîcere,
Până groparul, le va face... patul...

Și coboriți pe funii ude, grele,
între pereții strimți, ai lumii reci,
alătura, vor odihni pe vîci...

Se vor topi în marea-atâtea stele,
pe cer, dar luna ciungă, va mai râde
ca un tîș de bardă-a unui gade...

V. Flueraș.

Cum mor florile în dimineața de Mai

În gura paharului strâmt ca un cornet
Presată tulpina florii e mică,
În dimineața limpede după ploaie
Soarele de carne vie se ridică.

Dar ca un stol de păsări exotice
Călătoare spre pustiuri colarate,
Petalele florii pe fața de masă
Ca niște așchii roșii scuturate.

Am auzit liniștea liniștită cum sta
Ca o mare dimineața spre soare.
Floarea cu ultimul efort înalța
Capul ca un buchet presimțind că moare.

Apoi, coborînd ușurel, ca un arbore lin,
Mlădiind o tulpină suavă
Capul l-a plecat ca o bolnavă
Peste-un umăr cald de beduin.

Și s'au scuturat în liniștea odăii
Și peste masa de mătasă roată
Lângă pahar, de pene roșii toată
Acoperită, petale ca de sânge.

Atât a fost de lin foșnetul lin, mai lină
Clipa morții plină de mister
Când petalele s'au desprins ca din cer
Cu zgomot mic muzical în lumină,

Apoi, s'a liniștit și nimic n'a urmat
În liniștea din nou ca mai 'nainte
Dupăce moartea pe ferăstră cuminte,
A ieșit să vadă peste noapte-a plonțat?

E. Ar. Zaharia.

Imi umple gândul de bine!

Isuse!

Bătut-ai fost și restignit pe crue!
Știi, nu pentru a tale păcate
Ci pentru a lumii răutate.

Isuse!

Pentru mișei și răi au fost aduse
Asupra ta atâtea rele;
Tu, n'ai murmurat pentru ele.

Isuse!

Eu singur'am făcut, de astăzi fuge,
De mine, între întreaga lumină;
Și murmur, deși sunt eu-de vină.

Isuse!

Cârmuitor al lumii nepătrunse
Pătrunde și'n mine Stăpâne,
Și-mi umple tot gândul de bine.

Otilia Meseșan.

Prietenia : Colier de perle

..Et nous devinues amis sans
autre raison que la honte de nos
coeurs, et une simple disposition
qui porte un homme tendre et
généreux à oïmer un autre homme
qui lui ressemble.

Abbé Prévost.

O cheamă Monica... Nume grațios și gingaș, nume miresmat ce se potrivește atât de bine cu făptura plăpândă și frumoasă a copilei cu ochi mari căprui, ce privesc atât de adânc și clar. Părul lung, de culoare castaniu închis, îi cade pe umeri în valuri, iar obrazii își păstrează o paloare caracteristică.

Monica e prea serioasă pentru vârsta ei, iar de o vreme se observă la ea o tristețe coplesitoare, care o schimbase mult. Deși e înconjurată de frați și surori cari o iubesc, de prietene, Monica se închide ermetic în sufletul ei și înăbușe — fără să caute să-și dezvăluie — tot zbuciumul lăuntric.

Dar se știe că adeseori problemele cele mai grele din viață, și tainele cele mai adânci, se desnoadă printr'un simplu joc al întâmplării. Tot așa cu misterul Monicăi — care de fapt e așa de simplu. Intr'o după masă de vară, Monica s'a retras într'un colț frumos al grădinei cu flori ca să citească o carte: „Moartea fratelui meu“ de M. G. Vlădescu, în care este redată cea mai devotată și cea mai perfectă prietenie. Și problema prieteniei îi aduce gânduri triste, comparând lumea egoistă și interesată, (care nu) cu eroii romanului... Deodată se apropie Nelly, și Monica începând să plângă îi spune: „Vezi, tu buna mea Nelly ce mult am tăcut, și am înăbușit în mine revolta mea, contra celor ce nu înțeleg și nu prețuesc cele mai frumoase lucruri din viață, dar acum îți spun tot ce gândesc... Vreau să evadez din mine însămi, să spun cuiva că sufăr; dar îmi dau seama că între oameni nu poate exista o comunicare reală, deoarece fiecare om se deosebește de celălalt, e altă lume, altă problemă... Iar iluzia ce-o avem crezând că putem comunica într'adevăr cu ceilalți oameni, se spulberă în clipa unei mari zdruncinări sufletești, când vedem că nimeni, nici părinții, nici frații, nici prietenii nu ne pot înțelege... Inșă eu vreau să fac binele, să lupt, să aduc jertfă și să iubesc sufletele mult... Și îi mai arată dorința ei de a găsi o prietenă adevărată, dezinteresată; căci viața adevărată nu se desfășoară decât în sufletele noastre. A trăi nu înseamnă să te supui la toate neroziile și capriciile societății, prin urmare când se întâlnesc două suflete și se înțeleg, atunci se poate zice că trăesc... Cu multă dreptate a spus Cicero: „Adevărata prietenie întrece rudenia, pentru că aceasta poate exista fără iubire, dar prietenia nu. Dacă iubirea dispăre, numele de prietenie asemenea dispăre, aceea de rudă rămâne“. De amicitia.

Nelly a ascultat-o în tăcere, și lacrimile — izvor de mărgăritare strălucitoare — sclipiră în ochii ei ațintiți asupra Monicăi. Și de-atunci s'au înțeles deplin...

Vreau să mai adaug doar, că am fost adânc mișcată când am aflat închegarea acestei prietenii dezinteresate, bazată numai pe calități mult superioare celor fizice: cele sufletești.

Cei mai mulți oameni nu pricep — sau nici nu vor să priceapă —, cât de mareț, cât de înalt e să poți avea un sprijin sigur în viață, pe care să te bizui atât în bucurii cât și în suferinți; ei știu numai că durerile altora se uită ușor, chiar dacă iau parte la ele, le simt

cât timp ochii văd — pe urmă uită... Și durerea când ai cui s'o împărtașești amplifică sufletul, îl mărește într'adevăr încât face să încapă în el și durerile altora, ale semenilor, deci suferința îl înalță, făcându-l strălucitor... Și prin suferință sufletele se apropie, și abia atunci ajung să cunoască iubirea cea mare, virtuoasă...

Dar spre a fi desăvârșită prietenia are nevoie de încrederea deplină, fără de care nu este statornicie; însă nici aceasta nu se poate impune, căci vine dela sine ca dragostea.

Prin urmare prietenia se menține când prima boabă a încrederii se desprinde, pe urmă toate cad... Deci: „Prietenia e un colier de perle, dacă prima boabă cade, cealaltă cad și ele...”

Myriam.

Crini din grădina raiului :

Sfânta Margareta Alacoque

(Viața și misiunea sa.)

I.

Sfânta Maria Margareta Alacoque devine din zi în zi tot mai cunoscută și la noi. Motivul e că numele ei este strâns legat de cultul Preasfintei Inimi a lui Isus, care, — lăudat fie numele Domnului — începe a fi mai intens practicat și de numeroși români uniți.

Maria Margareta Alacoque s'a născut în 1647 într'un cătun aparținător parohiei Verosves din dieceza de Autun, dintr'o familie nobilă dar modestă, evlavioasă și respectată. La etatea de 8 ani rămase orfană de tată, iară mamă-sa o duse la mănăstirea Clarisselor din apropiere, spre a o pregăti mai bine în vederea primei sale sfinte împărtașiri. Și să nu se uite că încă de mică, Margareta avea o atragere deosebită față de preasfânta Eucharistie. La etatea de 9 ani își făcu cu multă evlavie prima împărtașire, promițând cu aceasta ocazie solemnă lui Isus de a nu se mai despărți de El niciodată. Un an mai târziu, o boală grea o doborî la pat. Medicina se declară cu totul neputincioasă în fața suferințelor tinerei Margarete. Foarte întristată dar nicidecum disperată, mamă-sa o scoase din pension și o duse acasă. Evlavia, tradițională în familie, făcu atât pe mamă cât și pe fiică să-și îndrepte ochii spre Preacurata Vergură Maria, mângăerea celor întristați și ajutorul celor suferinzi. Drept recunoștință, în caz de vindecare, Margareta promise Preacuratei că va intra în mănăstire. Preacurata o ascultă și o vindecă spre uimirea medicilor. Margareta avea deja 14 ani împliniți. Până la 17 ani rămase în casa părintească întru ajutor mamei sale. La aceasta etate Margareta care era de un fizic plăcut, de o inteligență scăpărătoare și de o inimă bună, începu să fie pețită de o mulțime de nobili tineri. Multe doamne mari au râvnit la onoarea de a o avea de noră. Îmbătată de aceste succese, Margareta și-a uitat de promisiunea făcută. Lumea îi șoptea numai laude și o acoperea numai cu flori lingușitoare, iar ea îi zâmbea fermecător. Toți cei ce o vedea rămâneau fermecați de frumusețea acestei tinere. Singur Isus era nemulțumit de purtarea ei, trimițându-i din când în când câte o remușcare de conștiință și făcându-o astfel să revină la realitate. Câteva zile petrecuse în adânci rugăciuni și aspră penitență, și Margareta se arătă din nou lumii în-

șelătoare. Lumea o acoperi din nou cu laude și flori, iar ea îi zâmbea mai fermecător. Isus dorea s'o vadă umilă într'o mănăstire, iar ea se lăsa îmbătată de strălucirile lumii. Isus o voia îngenunchiată la picioarele altarului, iar ea se împodobește cu flori. Lumea îi oferea o vieță de plăceri, iar Isus îi cerea jertfirea a tot ce-i pământesc. În sufletul ei se desfășură o luptă corneliană: gata să urmeze când pe Isus pe calea suferinței, când lumea pe calea plăcerilor. Și după 4 ani de luptă grea, își alege calea cea dintâi, refuzând ofertele de căsătorie cele mai seducătoare și opunându-se cu îndârjire dorințelor mamei sale, care dorea să o vadă căsătorită și înfrângând ispitele diavolului, care îi sufla în ureche câte și mai câte lozinci mincinoase. Preasfânta Eucharistie de care se apropia des și cu multă evlavie și cu adâncă credință o întări în hotărîrea luată. În ziua de 20 Iunie 1671, la etatea de 24 ani, Maria Margareta Alacoque părăsi casa părintească și intră în mănăstirea „Visitation” din Paray-le-Monial pe care o făcu celebră până în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii locuite de creștini. În mănăstire se distinsese printr'o adâncă umilință, printr'o evlavie arzătoare și mai ales prin mortificările sale cu adevărat eroice. Drept răsplată, Mântuitorul îi apărui de mai multe ori, arătându-i preasfânta sa Inimă și încredințându-i misiunea de a stabili un cult public acestei Inimi adorabile. Margareta Maria și-a împlinit această misiune fiind ajutată de un preot sfânt, de Păr. iezuit *Dela Colombière*. Se stinse în ziua de 17 Oct. 1690, ultimile șoapte fiindu-i numele lui Isus și a Mariei. În ziua de 18 Sept. 1864, Papa Pius IX o declară de fericită iar în ziua de 13 Maiu 1920, Papa Benedict XV, o trecu în catalogul sfinților.

II.

Despre cultul datorit Preasfintei Inimi.

„Noi adorăm de un cult special *Inima fizică* a Domnului-Nostru Isus Christos”, zice Păr. canonic Duplessy: „Inima, adică acest organ material care împinge sângele în diferitele părți ale organismului omenesc. Inima lui Isus are drept de a fi adorată, deoarece face parte din Trupul său și din omenirea sa, inseparabil unită cu dumnezeirea și deci proprietate personală a Cuvântului lui Dumnezeu. Însă, pentru a-i da un cult special, trebuia un motiv special. Motivul e că inima este simbolul dragostei. Când spunem: „Acest om are o mare inimă”, nu vorbim despre inima sa decât într'un înțeles metaforic. Inima preasfântă a lui Isus simbolizează dragostea sa pentru noi, și, din acest punct de vedere încă, îi dăm un cult special”.

Cultul Preasfintei Inimi a lui Isus a fost aprobat de Biserica prin papii Clemente XIII și Pius IX.

Spre a cunoaște și practic, cât mai bine cultul Preasfintei Inimi, nu putem îndeajuns recomanda broșura Păr. Petru Suan: „*Ce este, ce cere, ce dă Preasfânta Inimă a lui Isus Christos*”, No. 15 seria religioasă, din Biblioteca „Presa Bună”, Iași. Str. Șfan cel Mare 56.

Prof. Ioan Vultur.

„Situatiunile (balneare) n'au alt rost decât a continua să amplifice, pe sezonul verii, destrăbălarea generală.”

N. CREVEDIA.

Marginale.

Trăim vremuri de necruțătoare venalitate, într'un vâlmășag de „stiluri“ obtuze de viață, desorientați de atâtea cârpite formule „salvatoare...“

Par'că se pustiesc și așchile de cugete creștine.

Ne seduce nu știu ce ruletă mincinoasă a pământului.

Ne târește, fără opintire, panorama unei trăinicii sultanine.

Vasali irezistibili ai desmățului, rătăcim prin unghere, împleticindu-ne cu morala.

Și câți nu se poartă cu abjectă trivialitate cu destinele acestui neam mucenic, pentru astâmpărul unei patimi becisnice. Goana după bani prin terfelirea caracterelor, prin orice mijloace.

Nu rareori te vijolesc nedreptățile. Și uneori simți cum trosnește omenia.

Pășuim mereu și îngăduim fără scrupule încălecarea streinilor.

Evreii ne pătrund tot mai impertinent. Există o ticăloșenie inerentă lor: șarlatanismul. Indreptarul e sinuos. Și furia noastră e pricinuită de acest iureș al lor de a corupe, de-ași răspândi fermenții dizolvanți pretutîndeni, de a lucru ocult.

E legitimă revolta noastră, dar — nu trebuie să ocolim — nu ne justifică întru nimic coruptibilitatea. Și până când jidanii vor avea subiect de incovoiere morală printre noi, până atunci nu vom salva omenește — cu toate țipetele noastre — problema instalării elementului românesc în postura competentă.

Cea mai gravă tragedie și rușine ce o poate suporta un neam e a te vinde străinilor, a te angaja lor și a-ți încolăci beregata atunci când nevoile neamului cer fără șovăire ciuntirea imperținții lor.

Da, milenii s'a lucrat pentru harta aceasta, îmbucătățită necruțator, și acum încolțesc iaptele jidanilor și ne încălcoseșc țetele streinii.

Maturitatea României va începe atunci când ne vom detașa de orice „levantinism“, când nu vom rezista ignobil moralei evanghelice, când tenacitatea uniliniară a conștiinței nu va fi ruptă de mașinațiuni ce se îndreaptă împotriva noastră. Credem, că se vor desmetici curând ticăloșii și se vor întocmi sufletele și vom purta cu noi în gând chezașia biruinței: Mesia și dragostea de neam, în noi.

Tinouța Murguleț

C R O N I C A

Tineretul constructiv și în acest an a continuat cu taberile de muncă benevolă și gratuită. Pe țară, au fost peste 30 tabere mari și 100 tabere mici. Au lucrat ingineri, avocați, profesori, învățători, studenți, etc., construind școli, biserici, mănăsturi, case culturale, șosele. Pentru prima dată, în acest an (8 Iulie—8 Sept.) tineretul „făcău" ui cu chip de bronz", a lucrat și în Sălaj. În com. Marca, aproape de Șimleu S'eu făcând (și ar.) cărămiși și s'a scos piatra necesară bisericii care se va zidi în vara viitoare. — La lucru s'au părăndat vre-o 60 tineri, cari au tăit o viață modestă, disciplinată, românească și *practic creștinească*.

*

Felicitări d-lui *George Bota*, deputat de Bihor și inspector șef al inv. sec. pt. următoarele:

Suntem informați precizi că un învățător-liberal cerea scolare post cu usul neliberal, dar care avea medii peste 9. Cel liberal avea media numai 8 și era cu vre-o 4 serii absolvent mai nou. Inv-liberal, pe baza meritelor politice, cerea întâietate. D. Insp. Bota însă, i-a răspuns f. frumos: că din motive politice nu va nedreptăți pe inv. neliberal, ci va face dreptate. Și a făcut.

În asemenea și două cazuri asemenea i-s'au repetat și în ambele cazuri Dsa a procedat f. cinstit, nu ca alți politicieni.

De aceea îi transmitem sincere „felicitări“.

*

Stâna de vale. În 29 Iunie a. c. s'a desobis linia ferată: Iad—Stâna de vale, care leagă frumoasa stațiune climaterică cu linia ferată principală. Vom scrie mai mult într'un număr viitor, pe când ni-s'au promis și vederi dela frumoasa S'ăă.

*

† Păr. Protopop *Alexandru Achim* din Băsești a trecut la cele vecinice, în 27 Aprilie a. c. Sf. Sa a fost un bun prieten al revistei. De aceea cu atât mai mult, rugăm pe bunul Dumnezeu, să-i fie că partea cu dreptii.

Răspunsuri. Cu numărul viitor „Florile de crin“ vor continua a da „răspunsuri“ la întrebările ce i-se vor pune. Ori care dintre cititori poate întreba, ori cere sfatul, în chestiuni duhovnițești. Cel ce întreabă, pentru Redacție, își va spune numele adevărat (care se va păstra în taină) dar pentru a primi răspuns își poate alege un pseudonim sub care va primi răspunsul.

Întrebările să fie cât mai multe și mai diferite!

Citiți numai ziare cinstite: cari stau în serviciul Neamului. Nici la un caz nu citiți: Dimineața, Adevărul, Zorile, etc., între șirele cărora se află vârlă otrava iudeo-masonică.

Sprrijiniți presa creștină, scrierile religioase.

Răspândiți scrierile bune.

Citiți și răspândiți și „Florile de crin“. Căutați a-i face cât mai mulți abonați-plătitori. Siliți-vă, cât puteți, a trimite abonamentul înainte.

VIATA

— Roman —

de Sabin G. Truția.

(Urmare)

23

Firește, tu îi iei apărarea. Și nu mă mir de asta, căci ai fost prieten buni. Oricât ai pleda însă în favorul lui, pe mine nu vei putea să mă influențezi. Chiar tu spuneai că Marcela l'a iubit. Nu? Atunci de ce n'a luat-o în căsătorie? Ehe, cam dau eu cu socoala ce l'a îndemnat pe d-lui să plece atât de subit. A înțeles că moșia lui Desianu a ajuns la mezat și n'a avut curajul să înfrunte realitatea. Eroul! Asta înseamnă caracter?

— Ești departe de adevăr, dragă camarade, șopti avocatul Olteanu necăjit. Petrișor o iubește și astăzi pe Marcela și plecarea lui nu se datorește lipsei de caracter, cum afirmi tu.

— Atunci de ce a plecat?

— Era nevoit s'o facă asta.

Lucian îl privi nedumerit.

— Nucumva presupui că Marcela a refuzat să se mărite cu el?

— Nu, Marcela l'a iubit mult și fărăndoială, îl mai iubește încă și astăzi. A fost însă nevoit să plece, fiindcă așa îi ceruse Desianu.

— Se poate asta?

— Da, Lucian. Desianu a vrut să-l vadă pe Petrișor plecat cât mai departe, pentru simplul motiv că dorința lui nestrămutată era să-și mărite fața cu Andrei Pănescu.

— Și Petrișor nu știa nimic despre intențiile lui Desianu?

— Nu avea de unde să știe.

— Dar bine omule, bătu Lucian cu pumnul în masă, tu nu-l cunoșteași pe Andrei Pănescu?

— Ba — da, îl cunoșteam, și încă foarte bine.

— Atunci de ce nu l'ai avertizat pe Desianu? În calitate de prieten al familiei erai obligat s'o faci asta.

— Și crezi că n'am făcut-o? Pe Desianu însă nu poți să-l capaci-tezi. El e unic în felul lui. Crede-mă, am încercat totul pentru a putea zădărnici această căsătorie nenorocită, dar toate demersurile mele s'au dovedit zadarnice.

— Aha... Făcu Lucian, gânditor. Acum înțeleg motivul pentru care nu te-a invitat Desianu la cununia Marcellei. E supărat pe tine; nu?

— Da, e supărat. Și chiar dacă mă invita, totuși nu mergeam. Nu Pentru altceva, dar... n'aș fi putut asista la înmormântarea unicei sale copile. Sărmana Marcelă! oftă el,

Eu nu i-am dorit decât fericirea. Se pare însă că nici ea n'a vrut să mă înțeleagă.

Dădu din cap posomorît, și golindu-și paharul încet, își roti privirea în jur... Plata!

— Ce? vrei să pleci?

— Da. Nu mă simt bine de loc. Localul acesta prea e sgomotos, iar muzica asta proastă mă enervează. Câte pahare am avut?

— Tu trei, eu șapte; dar astăzi eu plătesc!

— Nu-nu! Tu vei plăti cu altă ocazie.

Aruncă pe masă o bancnotă și se ridică. Tu nu vii?

Eu mai rămân. Ți-am spus doar că astă seară vreau să chefuiesc.

— Renunță te rog la gândul acesta.

— Nu dragă Tiby, căci prea sunt necăjit.

— Și ce rost ar avea să-ți îneci necazul în alcool?

Lucian strânse din umere.

— Trebuie să-mi petrec și eu vremea cu ceva; și... în lipsă de altă distracție...

Dar la dracu'! doar viața nu are nici-un farmec.

— Vino cu mine Lucian, stăruie Olteanu. Simt că în seara asta n'aș putea să rămân singur. Vom cina împreună, la mine acasă; și pe urmă... vom căuta un local mai select.

— În cazul aceasta accept.

— Atunci urmează-mă.

Advocatul Lucian se ridică sprinten și trântindu-și pălăria pe cap, se îndreaptă grăbit spre eșire.

Cap. 15.

Mamă și fiu.

Andrei Pănescu se retrase dela fereastră hrusc. Iși trecu degetele prin cele câteva fire de păr cari îi acopereau chelia și răsă în silă.

— Șapristi! Va să zică și d-ta mamă crezi că eu sunt de vină pentru atitudinea atât de inexplicabilă a Marcellei?

— Da, Andrei, spuse d-na Pănescu, cu blândea, purtarea ta nu este corectă de loc. O ființă atât de bună și delicată cum e Marcela, ar merita un alt tratament.

— Un alt tratament? Hm!... Te rog să vorbești mai lămurit, căci nu te înțeleg.

— Când omul nu vrea să înțeleagă, ar fi zadarnice orice explicații.

— Dar crede-mă, mamă, se irită el, eu nu mă simt vinovat cu nimic.

— Firește, oftă d-na Pănescu, oricât de mari ți-ar fi păcatele, tu nu vrei să le recunoști, fiindcă așa

e felul tău.

— Se vede că seamăn cu tata, zămbi el ironic.

— Tare ești rău, Andrei, spuse d-na Pănescu supărată. Tu nu știi să respecti nici măcar memoria tatălui tău.

— N'am afirmat decât adevărul.

— Un om, perfect în toate privințele, nu cred să existe. A ayut și tatăl tău, fie iertat, unele slăbiciuni, dar totuș, a fost incomparabil mai bun de cum ești tu.

— M... da, se poate și asta, spuse el cu sarcasm. D-ta ești de convingerea că eu sunt cel ma mare ticăloș din lume. Și crede-mă, îți sunt foarte recunoscător.

Ai face însă mult mai bine, dacă ai renunța pentru totdeauna la gândul de-a-mi da lecții de morală. Chiar d-ta spuneai, că dacă omul nu se cumințește până la treizeci de ani, apoi nu se mai cumințește decât atunci, când dă ortul popii. Eu împlinesc astăzi-măine treizeci și opt de ani, prin urmare, nu mai are nici un rost să prăoezi orzul pe găște. D-ta îmi faci reproșuri că nu vreau să-mi recunosc păcatele. Dar pentru ca bucuria d-tale să fie deplină, îți declar solemn că într'adevăr sunt un mare ticălos. Așa! Ai stăruit din toate puterile să mă căsătoresc. Ei bine, de dragul păcii ți-am împlinit și această dorință. Iar acum, dacă vrei să-ți trăiești zilele în liniște, fă-i te rog Marcela: lecții de morală și nu mie, căci eu nu i-am greșit nimic. Știu foarte bine, că voința ei a fost respectată întru toate. Era vorba să plecăm pentru câteva zile în streinătate. Aceasta era și dorința lui Desianu. Marcela însă n'a vrut. În fața lumii suntem soț și soție. În realitate însă trăim complet izolați. Eu îmi petrec vremea inspectând grajdurile și certându-mă cu argații, ca un vătășel — frumos voiaj de nuntă! și nu convin cu Marcela, decât în timpul mesei. Firește, d-tale ți e dragă nora, și puțin îți pasă că băiatul d-tale a ajuns sub papuc. Fărăndoială, un altul ar fi știut să-și impună voința. Eu însă nu pot, căci vezi... eu nu sunt bărbat, ci o piaiță. Marcela mă poartă de nas și, dacă aș fi prost, aș putea ajunge ușor de răsul lumii. Lucrul acesta însă n'o să se întâmple! spuse el categoric, căci slavă Domnului, încă nu mi-am pierdut mintea cu totul. Și pentru ca se pun odată punct în această situație insuportabilă, îi voui scrie încă astăzi lui Desianu să pof-tească încoace și să-și ducă fata acasă.

— Nu, Andrei! Se sperie d-na

Pănescu. Renunță te rog la gândul acesta. Marcela e foarte bună, sunt absolut sigură că tristețea ei se datorește numai faptului că tu nu știi să-i umbli în voie. Nu te supăra dragul mamei când îți spun că purtarea ta nu este corectă de loc. Crede-mă, atitudinea ta, unică în felul ei, a făcut impresie rea nu numai asupra Marceli, ci și asupra al tora. Nu uita, că la masa ce s'a servit îndată după cununie, prea ai golit paharele.

— Sapristi! Adecă și asta face impresie rea? Hm! Te pomenești că Marcela a numărat pe degete paharele cari le-am golit. Foarte interesant! Dar așa-i când ajunge omul subț papuc.

D-na Pănescu dădu din cap cu tristeță.

— Un mire, conștii de demnitatea lui, știe să se comporte între orice împrejurări.

— Păi, da! răsé Andrei. Am golit și eu paharele, fiindcă... de, trebuia să mă comport împrejurărilor. Pe cât știu, datoria unui om bine educat este să-și distreze musafirii și, prin urmare, să facă tot posibilul pentru ca aceștia să se simtă mai bine. Credeam că bănașenii sunt oameni viali, dar ți-ai găsit. Invitații socrului meu nu păreau viali de loc. Din potrivă. Imi faceu impresia unor indivizi cărora li s'au înpotmolit corăbiile cu sacăz. Singur avocatul Filipanu era mai desghetat. Sirașnic băiat! Toți ceilalți însă păreau aleși ca pe sprinceană. Firește, după ce eu și prietenul Filipanu am premers cu exemplu, au mai prins și ceilalți curaj.

— Constat că știi să găsești ușor scuze. Atitudinea ta însă nu mă încântă de loc.

— Asta o cred, spuse Andrei morocănos. Pe D-ta numai nora poate să te mai încante.

— Mi-e dragă. Recunosc. Și nici că s'ar putea altfel. O ființă atât de bună cum e Marcela rar poți să întâlnești. Crede-mă Andrei, dacă ai fi și tu atât de bun cum e soția ta, aș putea să mă număr și eu între mamele fericite. Durere însă, felul cum te porți față de „mamă“-ta nuprea dovedește că ai fi bine educat.

— Dacă nu sunt bine educat, ripostă el, numai d-ta ești de vină.

— Da, ai dreptate, șopti d-na Pănescu, abicind pe furis lacrimile ce-i tremurau între gene. Sunt și eu vinovată, fiindcă... prea te-am alintat când erai copil. Și ceeace mă doare mai mult este că, tu nu știi să te comporți nici măcar față de ființa aceea delicată, care îți este soție.

— Aiurezi, mamă! se irită iarăși Andrei. Pe cât știu, atitudinea ce am manifestat față de Marcela, nu a fost incorectă. Voința ei a fost respectată întru toate. Iar dacă d-ta ești de altă convingere, spune-mi te rog, ce rău i-am făcut?

— O, Doamne! oftă d-na Pănescu. Marcela nu ți-a greșit nimic și totuși nu încetezi de-a o necăji. Dă ți seama, dragul mamei, că nu e lucrul frumos s'o numești „curcă plouată“.

Eh! răsé el cu sarcasm. După principiile d-tale de morală și asta constituia o crimă. Dar spune-mi, rogu-te, cum aș putea s'o numesc, cât Marcela, fără să-i fi greșit cineva, e mereu tristă, în tocmai ca o curcă plouată!? Hm?

— S'ar putea să nu fie tristă, când tu o tratezi ca pe o servitoare?

— Am terminat, mamă! se infuriă Andrei. Cu d-ta nu poate omul să discute.

— Calmează-te Andrei, interveni mamă-sa cu biândeșă, și nu te supăra când îți spun adevărul. Fericirea ta și a soției tale depinde de felul cum vei ști să te porți. Se pare însă că ție îți face plăcere să-ți vezi soția plângând.

— Nu! spuse el cu aplomb. Și pentru a-ți putea dovedi că nu-mi vād plângând, îi voi scrie încă astăzi lui Desianu.

— Nu-nu! îl întrerupe mama-sa brusc. Dacă ții cătuși de puțin la demnitatea ta și nu vrei să te compromiți, trebuie să renunți pentru totdeauna la gândul acesta.

— Bine, mamă, dar atuni ce să fac?

— Părerea mea este că ar fi bine să pleci pentru câteva zile la moșia de lângă Putna.

— Singur!

— Firește. N'ar avea nici un rost să te întovărășească și Marcela, atâta vreme, cât e supărată. A, ce drăguță și vială era ea în vara anului trecut la Karlsbad. Am încă cele mai bune nădejdi, că în scurtă vreme își va recăștiga cu totul seninătatea.

— Crede-mă, mamă, aș accepta bucuroș propunerea d-tale. Nu doar că mi-ar face plăcere să plec de-aici, dar pentru a-ți putea împlini dorința. Imprejurările însă nu-mi permit să plec.

— Te reține vre-o afacere urgentă?

— Nu mă ocup cu afacerile, spuse el plictisit.

— Atunci de ce nu poți să pleci?

— Foarte simplu: Fiindcă nu am la mine nici măcar o para chioară.

Sunt lefter cu totul, iar omul înțelept nu pleacă nici când la drum, fără să-și asigure întâi buzunarul.

— Se poate asta? întrebă d-na Pănescu mirată. Dar spunem-mi, Andrei, ce s'au ales de banii cari ți-i-am dat cu puțin înainte de cununie.

— Au reintrat în circulație, zâmbi el. După obiceiul moștenit din vremuri imemorabile, nenorocirii... Pardon! Voiam să zic „fericiții“ cari părăsesc tabăra așa numiților „holtei“ și se căsătoresc, să petreacă în tovărășia foștilor camarazi și prieteni o seară de adio“. Firește, toate cheltuielile împreunate cu această serbare îl privesc pe fericitul care se căsătorește. Asta, ca un fel de pedeapsă, fiindcă s'a încumetat să părăsească tabăra holteilor.

— Și... cu o nrasă oferită prietenilor tăi ai putut cheltui șazeci mii de lei?

Nu uita mamă, că mă numesc „Andrei Pănescu“. Lumea crede că sunt milionar, iar mesele copioase costă mult. Regret, dar vrând-nevrând, trebuie să recunosc că prietenii m'au jumulit rău. Lucrul acesta însă n'o să se mai întâmple. Sunt căsătorit acum și prin urmare, nu mai am nimic comun cu trecutul.

— Ce bine ar fi! oftă d-na Pănescu și, după câteva clipe de tăcere, reluă: Câți bani ți-ar trebui acum?

— N'aș putea preciza. În tot cazul însă, cu cât va fi mai mare suma, în aceeași măsură se va potența și bucuria mea.

— Te cred. De-ocamdată însă trebuie să te mulțumești cu douăzeci de mii. Mai mult nu am de unde să-ți dau. Știi foarte bine, că în săptămâna trecută i-am dat cuminatului tău Radu trei sute de mii, pentru ca să achite ultima rată din prețul casei ce a cumpărat-o acum decurând la Craiova. Firește, micul palat — cum îl numește Liviu — a costat cam mult. Dar, decât să plătească o chirie de optzeci mii lei anual, e mult mai preferabil să-și aibă locuința proprie. Deși în prezent nu am bani, sper, că această situație se va schimba în curând. Și dacă voiu putea constata că te porți față de soția ta așa cum se cuvine să se comporte un soț bine educat, cât îmi va sta în puțință mă voiu nizu să-ți împlinesc și ție toate dorințele.

— Anticipez sincerele mele mulțumiri, surăse el.

Aș fi mult mai bucuroasă dacă ar ști să-mi mulțumești prin fapte

nu cu cuvinte numai. Dar spune-mi, când vrei să pleci?

— La moment ce văd banii numărați pe masă. Sau dacă aflu d-ta de cuviință, mai pot zăbovi câteva minute, pentru ca s'o rog pe Marcela să mă ierte că am îndrăsnit să-i spun „curcă plouată“.

— Nu, Andrei. Momentul acesta nu-l găsec potrivit pentru o împăcare. Cu Marcela am să vorbesc eu. Pregătește-te de drum, căci peste câteva minute caii vor fi prinși la trăsură.

— Bine, mamă, spuse Andrei, strecurând cu gest molatec bancnotele albăstrii în buzunarul vestonului. Dacă d-ta crezi că e mai bine așa, eu accept fără discuție.

— Da, da, e mult mai bine, dacă vei pleca fără să vorbești. Marcela prea e supărată, iar tu ești cam iritat. Nu uita însă, că peste patru, sau cel mult cinci zile, îți vom face cu Marcela o vizită. Ni-zuiește-te deci să-i pregătești o primire așa cum merită, căci repet: fericirea ta depinde de felul cum vei ști să te comporți. Așa, dragă Andrei, la revedere!

— La revedere, mamă, șopti el, pipăindu-și absent buzunarul în care odihneau acum albăstriile; iar când ușa de stejar, căptușită cu piele, se închise în urma d-nei Pănescu fără sgomot, zâmbi mulțumit.

Câtă naivitate! își zice, aranjându-și cravata de mătase în oglinda uriașă de cristal, a cărei ramă aurită atingea tavanul. Mama e de convingerea că intenționam într'adevăr

să-i scriu lui Desianu. Dar nu! Ideia aceasta mi-a venit numai așa... întâmplător. Trucul însă a reușit de minune. Soacra scumpei mele soții și-a manifestat pe deplin simțimintele. M-da, ține mult la noră! Și la drept vorbind, lucrul acesta îmi servește spre bucurie. Atâta vreme cât se va menține dragostea între soacră și noră, eu voi putea dispune și de bani și de libertate, în tocmai ca un pașă. Și am cele mai bune nădejdi că această dragoste va dura vreme îndelungată. Ha... ba! răsă el amuzat. Ce bine e să fii înzestrat de natură cu talentul de a putea improviza în momentul oportunității convenționale. Din banii ce i-am primit dela mama, cu puțin înainte de cununie, n'am cheltuit decât zece mii. Firește, dacă aveam posibilitatea să plec pentru câteva zile la Cernăuți, ar fi reîntrat și restul în circulație. Timp de-o săptămână însă de când sunt căsătorit, n'am putut să mă mișc de acasă. Se spune că nu e lucru frumos să-ți neglijezi soția tocmai în primele zile după cununie. O fi sau nu așa, asta nu are importanță. Am fost nevoit însă să stau aici, fiindcă nu găseam nici-un pretext plausibil prin care aș fi putut obține un concediu. Iar dacă plecam numai așa... tam-nesam, însemna să mă pun pe picior de războiu cu mama. Și atâta vreme cât am nevoie de bani, e bine să-i umblu în voie. Ce noroc că i-a venit mamei ideia să mă trimită la plimbare. Tocmai asta o așteptam și eu, căci sincer spunând, zilele

petrecute în apropierea soției mele nu au fost de miere — cum se zice — ci de pelin. De-acum însă s'a terminat cu plictiseala și amarul. Fi-rește pentru a nui-da mamei de bă-nuit, va trebui să plec de-ocamdată la moșia de lângă Putna. Măine li-minează însă voi lua drumul spre Cernăuți. Lui Desianu n'am să-i scriu nimic. Adecă pardon, îi voi scrie, dar în termeni cât se poate de măgulitori. Marcela nu mă iu-bește. Cu asta sunt în clar. Ba ce e și mai nostim, nu-mi permite nici măcar s'o ating cu mâna. Saprști! Un altul s'ar simți jignit, mie însă... își zice blazat, îmi servește spre consolare faptul că nici eu n'o iu-besc. Ce-i drept, tare e frumoasă; eu însă n'am nevoie de dragostea ei, ci de banii lui Desianu. Aaah! oftă el prelung, ce bine ar fi să-i pot acapara milioanele. Viața e ne-spus de frumoasă, când știi s'o trăești. Firește dacă ai bani; căci dacă ești lefter, n'ai făcut nimic. Cum aș putea scoate dela Desianu măcar câteva sute de mii!.. Afacerea e cam grea. Dar stai! se lovi cu palma peste frunte. Am găsit modalitatea cea mai potrivită. Măine di-minează îmi voi pleca spre Cernăuți, și spre Timișoara. Iar în tim-pul călătoriei voi avea destulă vreme să inventez o minciună, pe care s'o poată crede ușor tata socru. Așa! răsă el mulțumit; fredonând o arie de cabaret, începu să-și adune grăbit lucrurile indispensabile pen-tru călătorie.

(Va urma.)

BIBLIOGRAFIE.

P. Dulfu: *Dumnezeu și oamenii* (75 lei), *Isus mântuitorul* (45 lei). Ambele apărute în renumita editură „Cartea Românească“ S. A. și aflătoare la orice librărie din Tară.

Vin serile lungi când — la sate, — se fac bătrâneștile săzători cu o zăia torsul și curățatului de pene mai ales. — În locul snoavelor și glumelor, cari din ce în ce devin mai nesărate, de ce mare folos ar fi, ca învățătorul, ori învățătoarea satului, să introducă obiceiul citirii cu glas tare din cărți religioase-morale. Spiritul antireligios, pe care l-a introdus, durera, și la sate politica desmățată, de propagandă împotriva preoților, (ale cărei frâne — în urma-urmelor — se găsece tot în mâinile hidoasei Francmasonerii) ce mult ar fi paralizat — dacă nu chiar îndreptat — prin citirea acestor fel de cărți, cari în fruntea lor ar avea, fără îndoială, cărțile lui P. Dulfu cu titlul de mai sus. Acestea, pe lângă că sunt în spiritul moral și religios, mai au farmecul de-a fi expuse în stil poporan și în formă de poezie — ce așa mult place țăranului — și mai au o limbă ușoară, fluentă, dar care, în același timp sunt și distractive. Apoi,

mai ales acestea dou cărți: „Dumnezeu și oamenii“ și „Isus Mântuitorul“ aduc și folosul de-a reînprospeta scenele și învățăturile biblice, învățate oarecând la orele de Religie, amintindu-ți pe fiecare pagină binele nemărginit, pe care Dumnezeu l-a făcut oamenilor prin creare, răscumpărare și sfintire.

Învățătorii și învățătoarele, credem, vor avea datorie de conștiință ca și în aceasta privință să fie la datorie.

Același neprețuit folos vor aduce copiilor de școală (mici și mai mari) și țărănilor vecinic-actualele și vrednice de cea mai mare laudă — cărți nenumărate, care continuă a apărea în renumita editură și tipografie pe care noi de atâtea ori cu multă venerație am pomenit-o: „Presa Bună“ din Iași (Str. Ștefan cel Mare 56). Vorbim de celea apărute în „Biblioteca Presa Bună“ — istorioare morale, cari sunt neprețuite mai ales pentru tineret și țărănime. căroră le plac așa de mult povestirile. Cele apărute în celelalte serii, sau în afară de orice serii, sunt de același folos pentru mici, mari, țărani, dar mai ales intelectuali. Din șirul acestora — de data aceasta — pomenim: *Poeziile* (toate) ale P.-lui I. M. Gârleanu, Lourdes în strălucirea minunilor sale, Imitațiunea

lui Hristos de Toma de Kempis, *Ploaie de trandafiri* (minunile sf.-tei Tereza), *Îndrumarea la viață evlavioasă de sf. Francisc de Sales, etc., etc.*, precum și binere-dactat revistă: „Lumina creștinului“ condusă de inimosul director, inițiator și făuritor al marelui institut: *Presa Bună, Păr. Monsig. Dr. Antoniu Gabor.*

Presa Bună este cel mai mare, cel mai activ, cel mai fecund, eftin și mai desinteresat — din p. de v. material — institut creștin din Tară, pe care trebuie să-l sprijine toți creștinii cu:

1. cumpărarea — rând pe rând — a tuturor cărților apărute în editură, pentru biblioteca proprie ori pentru a face altora cadouri.

2. abonarea *Luminei Creștinului* și a *Daciei Creștine.*

3. înscrierea de membru în „Liga Presa Bună“.

4. Daruri benevole în cinstea Preasfin-tei Inimi alui Isus ori în cinstea sf. Tereza pentru a primi anumite ajutoare, ori ca semn de mulțumită pentru darurile deja primite — precum obicinuesc să facă i. mulți creștini cu inimi darnice.

*
Augustin Cosma: *Plinirea vremii* (Mesia). Dramă în 6 acte și un prolog Tipogr. Românească, Oradea.

Azi-măine ne vom trezi în Postul Crăciunului: cel mai prielnic timp pentru meditația vremii venirii lui Mesia. De aceea am și crezut de bine ca, înainte de-a intra în timpul propriu zis al postului, să pomenim cititorilor noștri că la Oradea, profesorul — preot Augustin Cosma — fost inspector școlar — are o minunată piesă teatrală în care foarte amănunțit și intuitiv se arată „plinirea vremii” când a trebuit să se nască și s'a născut Hristos. Nu de alta chiar acum, ci pentruca ar aduce nespuse de mari foloase sufletești, — lumii, care așa de mult s'a în departat de Hristos — reamintirea scenelor biblice cari, oarecând, înainte cu 1935 ani, cu adevărat s'au petrecut. Și deși aceasta dramă își păstrează întru toate adevărul istoric, deși totul este așa de bine orânduit, iar jocul de scenă și decorul admirabil, se poate — în urma unei munci serioase — să fie jucată abia și cu elevi și eleve de școală, precum, în anul 1929 — când a apărut prima ediția a cărții — s'a jucat în Șimleu cu elevele clasei VI dela Școala Normală de fete.

Personajile sunt cam multe, dar, pentru ca drama să nu fi degenerat într'un simplu „Villem” de Crăciun, numai cu greutate s'ar fi putut evita unele din ele.

Cele mai însemnate persoane sunt: Irod, un om crud, capabil de ori ce crimă numai să nu-și piardă tronul; Abiron, secretorul lui Irod un evreu tip, care reprezintă pe jidanul șiret al zilelor de azi; Bătrânul Simeon: profetul, care a ținut în brațe pe Isus; Cornelius, Iulia, Iosif sft. Maria, etc.

Pentru ca să dovedim cititorilor noștri că cuvintele de laudă deplină pe cari le avem față de această operă a dlui A. Cosma sunt pe dreptul, în numărul viitor — dacă spațiul ne va îngădui — vom reproduce un fragment și până atunci însă cititorii să-și procure direct dela Tipografie, ori dela Soc. Sf. Ioan Gură de Aur Oradea, (Parcul Ștefan cel Mare 8, ori dela Autor: Oradea, str. Dem Lascu, nr. 5) iar, cari vor putea, cu elevi ori adulți, s'o pregătească pentru ca — în Postul ce urmează dacă nu chiar la Crăciun — să fie jucată. Mulțumirea că au făcut un mare bine multor suflete și bucurie Mântuitorului Isus, va fi cea mai plăcută răsplătă, pe urma oboșelilor și jertfelor cari sunt împreunate cu pregătirea unei asemenea drama de proporții considerabile.

Pr. Dr. Ilie Dăianu: Unirea cu Roma și Revoluția lui Horia. București, Tip. Bucovina, 1935. Prețul 30 lei.

În urma unui atac al I. P. S. Patriarh Miron, pe care Sf. Sa l-a făcut la adresa Bisericii Române Unite în 28 Februarie a. c. în momentul când se prăznuia — la Atheneu — 150 ani dela Revoluția bravului Horia Ursu din Albac, Pr. Dr. Ilie Dăianu a aflat de bine ca într'o broșură bineînche-gată să-i răspundă în mod academic. Și a făcut o, Broșura o avem în față. Am răsfoit-o cu atențiune. Și ne-am bucurat foarte mult că Pr. Dr. I. D. a știut să răspundă așa de calm și decumentat, — fără patimă — la atacul lipsit de cea mai elementară dragoste frățească și creștinească a celui ce ar trebui să fie creștinul. — tip. al Românilor; I. P. S. Patriarh. Da, ne-am bucurat că mai sunt preoți cari deși își iubesc și apără Biserica, nu privesc toate prin prisma urei confesionale, ci prin cea a dragostei creștinești și românești. În aceleș timp — nu numai ca și creștini, ci mai ales ca Români — ne-a durut că I. P. S. Patriarh a aflat de bine să lovească într'o Biserică-Soră-Națională, chiar la o pioasă închinare națională, când mai ales ar trebui să fim „una”.

Felicităm pe Venerabilul Autor-bătrân — dacă nouă, ca și la mai tineri, ne o îngăduie s'o facem — pentru „spiritul păcii și a al restabilirii unui adevăr” de care a fost con-dus în scrierea acestei cărți documentate, iar cartea Pr. Dăianu, o recomandăm călduros tuturor Românilor.

Călăuza Creștinului pe calea mântuirii este o voluminoasă carte (de aproape 400 pagini) legată frumos în pânză, care se vinde cu abia 50 lei, dar care cuprînde arhi frumoase rugăciuni, meditații și învățături creștinești pe cari cetindu-le se coboară balsamul binefăcător al mângăierilor cerești.

S'a tipărit în tipografia „Serafice” a Seminarului Franciscan care se găsește în Săbăoani, jud. Roman. E o altă tipografie și editură, care se aseamănă mult cu „Presa Bună” și care, asemenea acesteia a împărțit f. multe cărți de mare folos pentru suflete. Pomenim ca și pe cele mai însemnate: Vieța sf. Francisc de Assisi vre-o trei ediții diferite, care de care mai frumoase.

Căsătoria.

Poeziile Pr. Gârceanu.

Sf. Antoniu.

Au intrat lupii în stână (baptiștii),

Calea ceriului (o splendidă carte de rugăciuni)

Tot aici se tipărește organul terțiarilor

franciscani) care în acelaș timp mai este și o foarte bună revistă de educație creștină, numită: **Viața.**

Toate le recomandăm cu sinceră căldură.

Posta Administrației.

Am primit următoarele abonamente:

Dra Octavia Corodeanu Sighet	120	Lei
D a Emilia Crișan Someș-Guruslău	230	”
Pr. Victor Câmpian, Suseni	120	”
DI. Vorel Grivase, Șimleu	120	”
Dra Elisa Horvathi, Biușa	120	”
Dra Livia Juhas, Satu-Mic	120	”
Dra Iuliana Madău, Șimleu	120	”
Dra Reghina Nemeș, Șimleu	120	”
Dra Crucița Rațiu Frăgăriște-Turda	120	”
Dna Văd Maria T. Pop Pinteii	60	”
DI. Nicolae Popa. Ocna-Mureș	120	”
DI. Ivan Serb, Șimleu	120	”
Dna Maria Stan, Turda	120	”
Dna Marietta Vicaș, Arad	120	”
Dna Ana Eughiș, Coznicul de jos	120	”
Dna V. Emilia Eughiș „ „ „	20	”

Tuturora: cuvintele mulțumiri

D-rei V. L. în B. datorați pe anul 1934 și 1935 câte 120 lei, în total 240 lei,

D-rei V. în T, datorați pe anul curent 120 lei.

